

Arrest

nr. 275 252 van 14 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché M. TYGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 maart 2019 België binnen, samen met zijn moeder en minderjarige broer H., en verzoekt op 13 maart 2019, samen met zijn moeder, een eerste keer om internationale bescherming. Verzoekers vader dient op 1 juni 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker, zijn vader en zijn moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 juli 2019 wordt het door verzoekers vader tegen deze beslissing ingestelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X. Verzoekers vader dient op 22 juli 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat door de commissaris-generaal op 26 juli 2019 niet-ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers vader gaat niet in beroep tegen deze beslissing en wordt de daaropvolgende maand

gerepatriëerd naar Albanië. De door verzoekers moeder en door verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van 28 juni 2019 ingestelde respectievelijke beroepen worden bij arrest nrs. 233 183 en 233 184 van 27 februari 2020 door de Raad verworpen.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 28 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 oktober dient verzoekers moeder een tweede en verzoekers vader een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker, zijn vader en zijn moeder een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De tegen deze beslissingen door verzoekers vader, moeder en hemzelf ingestelde beroepen worden door de Raad verworpen bij arrest nr. 260 034 van 27 oktober 2021 en bij arresten nrs. X en X van 28 september 2021.

1.3. Opnieuw zonder België te hebben verlaten, verzoekt verzoeker op 21 oktober 2021 een derde maal om internationale bescherming. Dezelfde dag dient verzoekers broer H. een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarin de commissaris-generaal op 24 maart 2022 de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) neemt. Huidig, derde verzoek van verzoeker wordt door de commissaris-generaal op 24 maart 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd verklaard dat u een Albanees staatsburger bent en dat u geboren bent te Lezhë (Albanië). U bent de zoon van A.K. (O.V. x.xxx.xxx) en R.K. (O.V. x.xxx.xxx). Op 18 augustus 2009 vermoordde uw vader A.G., de man van A., zijn halfzus langs moederszijde. Uw vader werd veroordeeld tot een gevangenisstraf voor het plegen van deze moord. In maart 2019 kwam u samen met uw moeder en uw minderjarige broer H. naar België en op 13 maart 2019 dienden u en uw moeder een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader kwam vervroegd vrij in mei 2019 en vertrok eveneens naar België. Hij diende aan de grens eveneens een eerste verzoek om internationale bescherming in op 1 juni 2019. In het kader van jullie verzoek haalden jullie aan dat jullie in een bloedwraak met de familie G. verwickeld zijn. Op 1 juli 2019 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van u en uw ouders. Op 16 juli 2019 werd het door uw vader ingediende beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De RvV stelde dat, zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan de bloedwraak, jullie niet aannemelijk maakten dat de Albanese staat geen bescherming kon of wilde bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Op 22 juli 2019 diende uw vader, vanuit het transitcentrum Caricole, een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij hield vast aan zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek en legde een kopie neer van een verklaring van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië. Op 26 juli 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal zijn volgend verzoek niet-ontvankelijk. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing. In augustus 2019 werd uw vader gerepatriëerd naar Albanië.

Op 27 februari 2020 werd het door u en uw moeder ingediende beroep in het kader van jullie eerste verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens verworpen.

Ongeveer tien maanden na zijn repatriëring kwam uw vader opnieuw naar België. Op 28 september 2020 diende u, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 oktober 2020 dienden uw beide ouders eveneens een volgend verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders verklaarden nog steeds te vrezen voor de bloedwraak met de familie G. Ze vreesden dat u, uw broer of uw vader vermoord zou worden. De verzoeningscommissie bezocht de tegenpartij en deze was nog steeds niet bereid tot een verzoening. In het kader van uw tweede verzoek, van het tweede verzoek van uw moeder en van het derde verzoek van uw vader nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Er waren immers geen nieuwe elementen of feiten aanwezig die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Jullie brachten immers geen informatie of verklaringen aan die een nieuw licht konden doen schijnen op de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. Op 28 september 2021 werd het beroep dat jullie indienden tegen deze beslissing verworpen door de RvV.

Op 21 oktober 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in en diende uw minderjarige broer H. een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader van uw derde verzoek werd uw moeder als getuige voor u opgeroepen. Zij verklaart dat jullie nog steeds bedreigd worden en in levensgevaar zijn bij terugkeer naar Albanië omwille van de bloedwraak met de familie G. Jullie probeerden op allerlei manieren verzoening te bekomen, onder meer door de hulp van het dorpshoofd en de voorzitter van de verzoeningscommissie, maar de tegenpartij weigerde telkens. Sinds september 2020 tot heden vonden er meer dan drie verzoeningspogingen plaats. Zo deed de oom van uw echtgenoot voor nieuwjaar een verzoeningspoging. Hij gaf aan dat het zinloos was. De oom van uw echtgenoot blijft proberen om mensen naar de tegenpartij te sturen, maar de verzoeners worden allemaal weggestuurd. J.G. zei in verschillende bars dat hij bloedwraak zou nemen omwille van de dood van zijn vader en ook op sociale media postte hij eenzelfde boodschap. Hij wordt beïnvloed door zijn ooms langs vaderskant die hem aanmoedigen om bloedwraak te nemen. Jullie angst voor de bloedwraak is zo reëel dat jullie na jullie negatieve beslissingen op straat rondzwierven in plaats van terug te keren naar Albanië. Uw moeder zwerft nog liever rond en springt nog liever voor de trein dan terug te keren naar Albanië om er opgesloten te zitten en tussen vier muren te leven. U beseft niet in welk gevaar u verkeert.

In het kader van uw derde verzoek werden de volgende documenten neergelegd: een foto van J. waarop hij te zien is met een wapen (kopie); een attest van "The peace reconciliation missionaries of Albanië" d.d. 18 november 2020 (origineel) waarin verklaard wordt dat uw vader, u en uw broer in bloedwraak verkeren sinds 18 augustus 2009 en waarin staat dat de verzoeningscommissie probeerde en probeert om jullie families te verzoenen maar zonder resultaat omdat de familie G. geen verzoening accepteert; vijftien links naar YouTube-fragmenten (kopie) en screenshots (kopie) hiervan waarover uw moeder stelt dat deze over bloedwraak gaan en dat ze deze neerlegt om aan te tonen dat u en uw broer hetzelfde lot zullen ondergaan. Ook werd een attest van de sociale zekerheid inzake uw invaliditeit (origineel) en een Zweeds attest inzake uw psychische ontwikkeling en uw gedrag (origineel) neergelegd die ook reeds werden neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. Na het persoonlijk onderhoud maakt uw advocaat nog een artikel (kopie) en een link over met betrekking tot het voorbeeld van een bloedwraak in een stad in jullie buurt die uw moeder aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij de 65-jarige L.L. in Lezhë gedood werd door een tiener in het kader van een bloedwraak.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit de verklaringen van uw moeder en uw advocaat, de medische attesten die u voorlegde en de vaststellingen bij het persoonlijk onderhoud dat met u gehouden werd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste verzoek, bleek dat u omwille van uw autisme en epilepsie niet persoonlijk gehoord kon worden. Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van blijvende omstandigheden waarop de verzoeker geen invloed heeft, moet het Commissariaat-generaal redelijke inspanningen leveren om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek om internationale bescherming te verstrekken. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd uw moeder R.K. (O.V. x.xxx.xxx) gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Hieruit bleek dat u de verklaringen van uw ouders volgde. Ook in het kader van uw tweede verzoek werd deze vaststelling bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd en werd opnieuw gesteld dat u de verklaringen van uw ouders volgde (beoordeling BPN van de DVZ d.d. 17 november 2020). In het kader van onderhavig verzoek werd bij de DVZ opgetekend dat u omwille van uw autisme en epilepsie niet in staat was om antwoorden te geven (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ d.d. 14 december 2021, punt 1), hetgeen ook bleek uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud op de DVZ (Verklaring volgend verzoek d.d. 14 december 2021). Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan dan ook worden vastgesteld dat er zich géén concrete elementen aandienen die een ander licht werpen op de beoordeling van uw procedurele noden. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden. In het kader van uw derde verzoek werd immers een voorafgaand onderzoek met uw moeder als getuige georganiseerd opdat de nieuwe elementen in uw hoofdte toegelicht konden worden.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Het door u ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De RvV stelde dat zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan de bloedwraak, dat jullie niet aannemelijk maakten dat de Albanese staat geen bescherming kon of wilde bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Er waren immers geen nieuwe elementen of feiten aanwezig die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Jullie brachten immers geen informatie of verklaringen aan die een nieuw licht konden doen schijnen op de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. Op 28 september 2021 werd het beroep dat jullie indienden tegen deze beslissing verworpen door de RvV. U diende geen beroep in tegen deze beslissing van de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu dient vastgesteld te worden dat dit niet het geval is.

Er dient immers te worden vastgesteld dat er in het kader van onderhavig verzoek louter gewag gemaakt wordt van de bloedwraak met de familie G. en gebeurtenissen die in het verlengde liggen van deze bloedwraak, maar dat er geen elementen aangehaald worden die de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G0 geen of onvoldoende beroep konden doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten in een nieuw daglicht kunnen stellen. Uw moeder haalt immers aan dat u bij terugkeer naar Albanië nog steeds vermoord dreigt te worden omwille van de bloedwraak waarin jullie verkeren (CGVS R.K. als getuige voor J.K. d.d. 27 januari 2022 (CGVS R.K. d.d. 27 januari 2022), p. 3,4). Voorts verwijst ze naar het feit dat er op allerlei manieren getracht werd om verzoening te bekomen, maar dat de tegenpartij telkens weigerde en dat er niets bereikt werd (CGVS R.K. d.d. 27 januari 2022, p. 4). Ook haalt ze aan dat J.G. in verschillende bars en op sociale media zei dat dat hij bloedwraak zou nemen voor de dood van zijn vader (CGVS R.K. d.d. 27 januari 2022, p. 4, 5). Deze verklaringen zeggen niets over de werking van de Albanese autoriteiten en werpen geen nieuw licht op de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten.

Aangaande het attest van "The peace reconciliation missionaries of Albanië" d.d. 18 november 2020 waarin verklaard wordt dat uw vader, u en uw broer in bloedwraak verkeren sinds 18 augustus 2009 en waarin staat dat de verzoeningscommissie probeerde en probeert om jullie families te verzoenen maar zonder resultaat omdat de familie G. geen verzoening accepteert dient te worden opgemerkt dat hier geen enkele bewijswaarde aan gehecht kan worden. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is nu corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Uit deze informatie blijkt evenzeer dat N.S.'s verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken. Hoe dan ook blijkt hieruit niet dat u en uw familie zich niet zouden kunnen richten tot jullie autoriteiten om hulp en/of bescherming te bekomen.

Aangaande het feit dat uw moeder aangeeft dat jullie angst voor de bloedwraak zo reëel is dat jullie na jullie negatieve beslissingen op straat rondzwierven in plaats van terug te keren naar Albanië en de

uitlating van uw moeder dat ze nog liever voor de trein springt dan terug te keren naar Albanië om er opgesloten te zitten en tussen vier muren te leven, kan het volstaan om te verwijzen naar het arrest van de RvV in het kader van het verzoek van uw vader. In dit arrest werd immers gesteld dat de bewering dat er bij terugkeer naar Albanië opnieuw sprake zou zijn van gedwongen huisarrest elke ernst en feitelijke grondslag miste. Uit het persoonlijk onderhoud van uw moeder kwam immers uitgebreid naar voor dat u, uw broer en uw moeder zich heel wat vrijheden toestonden en geenszins sprake was van zelfisolatie. Deze beoordeling werd door de RvV hernomen in het kader van de beroepsprocedure van uw en uw moeders eerste verzoek. De loutere stelling dat jullie in Albanië opgesloten tussen vier muren zullen moeten leven doet hieraan niet de minste afbreuk.

De verwijzingen naar J.G. kunnen voorts niet overtuigen. Hoewel uw moeder aangaf dat J. op sociale media vermeldde dat hij wraak wilde nemen (CGVS R.K. d.d. 27 januari 2022, p. 6, 7), legt ze daar geen begin van bewijs van neer. Betreffende de foto van J.G. waarop deze een wapen vasthoudt, kan er opgemerkt worden dat een dergelijke foto eenvoudig in scène gezet kan worden. Uit niets blijkt dan ook wie er afgebeeld staat op deze foto, laat staan waar en in welke omstandigheden deze foto gemaakt is. Bovendien blijkt hieruit allerminst dat er sprake is van een bloedwraak noch dat jullie zich in dit verband niet zouden kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

Het attest van de sociale zekerheid inzake uw invaliditeit en het Zweeds attest inzake uw psychische ontwikkeling en uw gedrag kunnen niet beschouwd worden als een nieuw element gezien deze documenten reeds werden neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. Dat u niet voor zichzelf kan spreken (CGVS, p. 7), wordt overigens niet door het CGVS betwist. Het feit dat uw moeder aanhaalt dat u geen besef heeft van het gevaar (CGVS, p. 8) en dat uw advocate stelt dat er aangenomen kan worden dat u niet in staat bent om voorzorgsmaatregelen te nemen om u te beschermen (CGVS, p. 8), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat vastgesteld werd dat u niet concreet aantoonde dat er voor u geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in Albanië, waartoe u zich, al dan niet met de hulp van uw familie, kan wenden. In zoverre uw advocate wat dit betreft de mening toegedaan is dat uw blootstelling voor het gevaar hoger ligt dan de rest van de familie en dat uw verzoek ook bestudeerd moet worden in het licht van een verhoogd risico op ernstige schade in het kader van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet (CGVS, p. 8), kan er opnieuw op gewezen worden dat u niet in concreto aangetoond heeft dat u zich in Albanië niet zou kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming vanwege uw nationale autoriteiten.

Ten slotte kan ook nog verwezen worden naar de meest recente informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd

uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

In casu legt uw moeder enkele links neer waarvan ze aangeeft dat ze betrekking hebben op gebeurtenissen met betrekking tot bloedwraak (CGVS, p. 8) en een artikel en een link over een bloedwraak in een stad in jullie buurt die uw moeder aanhaalde (CGVS, p. 4, 5), waarbij de 65-jarige L.L. in Lezhë gedood werd door een tiener in het kader van een bloedwraak. Er kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder

niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu dient vastgesteld te worden dat u dit bij uw vorige verzoeken niet gedaan heeft en dat er ook in onderhavig verzoek geen elementen aanwezig zijn die daar een nieuw licht op werpen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve kan nog aangestipt worden dat voor het verzoek om internationale bescherming van uw broer H.K. (O.V. x.xxx.xxx) eveneens een weigeringsbeslissing genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker ontwikkelt zijn middel vooreerst als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd op 21 oktober 2021 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 25 maart 2022 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 december 2021.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. [...]

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, [...].

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd: "Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Verder voert verzoeker aan als volgt:

"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien:

"(...)" (artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

(...)

Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens betwist verzoeker dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen en is hij het oneens met de redenen waarom het verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd. Verzoeker legde daarom bijkomende verklaringen af in het kader van zijn huidig, volgend verzoek en maakte tevens aanvullende documenten over om dit verzoek te onderbouwen. Andere mogelijkheden heeft hij niet om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat zijn vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Het is volgens verzoeker aan de verwerende partij om deze verklaringen en documenten te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die hij aflegt en voorbrengt.

Verzoeker stelt consequent te zijn. Hetgeen hij verklaarde tijdens het volgend verzoek ligt in lijn van zijn vorige verklaringen, net omdat hij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn en dat ten onrechte werd besloten dat hij geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker stelt nog te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht en dat hij van de commissaris-generaal mag verwachten dat zijn verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht.

Verzoeker betoogt voorts dat de door hem aangehaalde feiten bevestigd worden door de verzoeningscommissie van Albanië, ‘*Shoqata Misionaret e Pages Dhe Pajtimeve te Shqiperise*’, waarvan hij een attest heeft voorgebracht. Uit dit attest blijkt dat zowel verzoeker, zijn vader en broer in bloedwraak verkeren sinds 18 augustus 2019 en dat de verzoeningscommissie probeerde en probeert om de families te verzoenen maar zonder resultaat, omdat de familie G. geen verzoening accepteert. Dit originele attest bevestigt volgens verzoeker aldus de waarachtigheid van zijn verklaringen en hieruit blijkt zowel dat er sprake is van bloedwraak en dat er geen oplossing mogelijk is. Verzoeker is het er dan ook absoluut mee oneens dat dit attest moet worden bestempeld als een document “*met geen enkele bewijswaarde*”, omdat eerder zou zijn gebleken dat attesten uit Albanië onbetrouwbaar zouden zijn. Dit betreft een algemene verklaring die wordt geponeerd door de commissaris-generaal. Er wordt nergens concreet aangehaald waaruit zou blijken dat, *in casu*, het attest vals of niet in overeenstemming met de waarheid zou zijn. Bovendien bewijzen verzoekers verklaringen en de eerder overgemaakte documenten zijn asielrelaas. Er zijn volgens verzoeker dus ook andere elementen die wijzen op de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoeningscommissie van Albanië.

Daarnaast miskent de verwerende partij volgens verzoeker dat bloedwraak, zoals in de Albanese traditie, niet beperkt is in de tijd en dat hij, evenals zijn gezinsleden, dus ook actueel nog gevaar loopt. Het is dan ook aannemelijk dat er druk wordt uitgeoefend op J.G. om wraak te nemen, net om dit doel te bereiken.

Verzoeker benadrukt dat hij, net zoals zijn broer en zijn vader, een man is. Het doden van mannen wordt binnen de bloedwraak gezien als eervol, waardoor zij een groter risico lopen. Door verzoeker werd voorts een duidelijke foto overgemaakt waaruit blijkt dat J.G. gewapend is. Hierop wordt eenvoudigweg door de verwerende partij gerepliceerd dat de foto in scène kan gezet zijn. In de bestreden beslissing wordt dit echter niet gestaafd. Een louter vermoeden, zonder enige onderbouwing, wordt geponeerd. Niettemin wordt vervolgens gesteld dat deze ongefundeerde bewering voldoende zou zijn om aan te nemen dat er geen dreiging zou uitgaan naar verzoeker en zijn gezin toe.

Nog luidens het verzoekschrift is de greep van de Albanese overheid over de bevolking om de “*traditie*” van bloedwraak uit te bannen, zeer gering. Het systeem van bloedwraak is reeds zeer langdurig aanwezig in de Albanese gemeenschap en wordt ook actueel nog toegepast. Bovendien, zo stelt verzoeker, heeft Albanië te kampen met corruptie, waardoor er geen sprake kan zijn van een werkelijke bescherming door de Albanese autoriteiten. Er is geen garantie, althans niet voldoende, dat verzoeker (als minderjarige) beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten om te ontsnappen aan de vergelding van de familie G. in Albanië.

Verzoeker vraagt dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de door hem aangehaalde elementen, in het bijzonder dat hij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad, op basis van het voorgaande, in hoofdde om “de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden” en in subsidiaire orde om “de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen”.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker laat tevens na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 4 van het Handvest schendt. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.4. Verzoeker verwijt de verwerende partij vooreerst dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt

overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen tien dagen, doch dertig dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen.

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat, en kan niet worden ingezien waarom, de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.5. Verzoekers kritiek op het niet plaatsvinden van een persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) mist feitelijke grondslag en is dan ook irrelevant.

Immers, uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam en omstandig dat verzoeker omwille van zijn autisme en epilepsie in het kader van zijn huidig verzoek (net als in het kader van zijn twee vorige verzoeken) niet persoonlijk kon worden gehoord bij het commissariaat-generaal. Aangezien geen persoonlijk onderhoud kon plaatsvinden omwille van blijvende omstandigheden waarop verzoeker geen invloed heeft, diende het commissariaat-generaal redelijke inspanningen te leveren om hem de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek om internationale bescherming te verstrekken. Te dien einde werd een voorafgaand onderzoek met verzoekers moeder als getuige georganiseerd bij het commissariaat-generaal, opdat de nieuwe elementen in verzoekers hoofde toegelicht konden worden. Met de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker werd aldus wel degelijk rekening gehouden en er vond een persoonlijk onderhoud plaats met verzoekers moeder.

Ten overvoede kan nog worden gesteld dat het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet belet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 maart 2022, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij zijn huidig, derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe feiten of elementen aangebracht en beschikt het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.9. Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal, in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker, op 28 juni 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Verzoeker baseert zich op dezelfde motieven als degene die door zijn vader en zijn moeder in het kader van hun verzoek om internationale bescherming zijn aangevoerd, namelijk de vrees vermoord te worden in het kader van een bloedwraak met de familie G. Het door verzoeker tegen de weigeringsbeslissing ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest nr. 233 184 van 27 februari 2020 verworpen. De Raad oordeelde dat, zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan de bloedwraak, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Albanese staat geen bescherming kon of wilde bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Het tweede verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal op 26 november 2020 niet-ontvankelijk verklaard, omdat verzoeker geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoeker bracht immers geen informatie of verklaringen aan die een nieuw licht konden doen schijnen op de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep kan worden gedaan op de Albanese beschermingsmogelijkheden. Deze beslissing en motieven werden door de Raad in beroep bevestigd in arrest nr. 261 300 van 28 september 2021. Daar verzoeker geen cassatieberoep tegen voormeld arrest indiende, resten er hem ook geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn tweede verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.10. In de bestreden beslissing wordt in verband met de door verzoeker aangehaalde verklaringen in het kader van zijn huidige, volgend verzoek terecht als volgt overwogen:

“Er dient immers te worden vastgesteld dat er in het kader van onderhavig verzoek louter gewag gemaakt wordt van de bloedwraak met de familie G. en gebeurtenissen die in het verlengde liggen van deze bloedwraak, maar dat er geen elementen aangehaald worden die de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten in een nieuw daglicht kunnen stellen. Uw moeder haalt immers aan dat u bij terugkeer naar Albanië nog steeds vermoord dreigt te worden omwille van de bloedwraak waarin jullie verkeren (CGVS R.K. als getuige voor J.K. d.d. 27 januari 2022 (CGVS R.K. d.d. 27 januari 2022), p. 3,4). Voorts verwijst ze naar het feit dat er op allerlei manieren getracht werd om verzoening te bekomen, maar dat de tegenpartij telkens weigerde en dat er niets bereikt werd (CGVS R.K. d.d. 27 januari 2022, p. 4). Ook haalt ze aan dat J.G. in verschillende bars en op sociale media zei dat dat hij bloedwraak zou nemen voor de dood van zijn vader (CGVS R.K. d.d. 27 januari 2022, p. 4, 5). Deze verklaringen zeggen niets over de werking van de Albanese autoriteiten en werpen geen nieuw licht op de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten.”

In het kader van zijn huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich, zo blijkt uit de door zijn moeder voor hem afgelegde verklaringen, opnieuw beroept op de reeds beoordeelde vrees omwille van de bloedwraak waarin verzoeker en zijn gezin verkeren, die nog steeds actueel is en waarin de verzoeningspogingen tevergeefs blijven.

De Raad wijst erop dat verzoeker heden andermaal verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad is beoordeeld en dat reeds is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Deze beoordeling is definitief en vaststaand en zijn verklaringen werpen geenszins een nieuw licht op de vaststelling dat verzoeker (alook zijn vader en moeder) niet aannemelijk maakte(n) geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor de problemen met de familie G.

2.3.11. Waar verzoeker als nieuw element een attest van *"The peace reconciliation missionaries of Albania"* van 18 november 2020 ter staving van zijn huidig verzoek bijbrengt (administratief dossier, map documenten, stuk 3) merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal op dat, los van de bewijswaarde die aan betreffend stuk kan worden gehecht, hieruit hoegenaamd niet blijkt dat verzoeker en zijn familie zich niet zouden kunnen richten tot de Albanese autoriteiten om hulp en/of bescherming te bekomen. Dit attest zegt immers niets over de werking van de Albanese politieke autoriteiten. Ten overvloede kan worden gesteld dat aan het betreffende attest slechts geen of relatieve bewijswaarde worden gehecht. Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1) blijkt dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is, nu corruptie wijdverbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Verder blijkt uit de aangehaalde informatie dat de *"The peace reconciliation missionaries of Albania"* er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals vervalste bloedwraakattesten uit te reiken. Los van de waarachtigheid van en de actualiteit van de bloedwraak, slaagt verzoeker er met de voorlegging van dit attest evenwel geenszins in aan te tonen dat hij en zijn familie, bij problemen met de familie G, niet zullen kunnen rekenen op de hulp en/of bescherming van de nationale autoriteiten.

2.3.12. Voorts kunnen de verwijzingen van verzoeker naar J.G., op wie druk wordt uitgeoefend om wraak te nemen op verzoeker en zijn gezin, niet overtuigen. Verzoekers moeder gaf aan dat deze J.G. op sociale media vermeldde dat hij wraak wilde nemen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeksters moeder in het kader van verzoekers huidige verzoek, p. 6-7), doch daar ligt geen enkel begin van bewijs van voor. Wat de aangevoerde foto betreft, waarop de betreffende J.G. zou afgebeeld staan met een wapen (administratief dossier map documenten, stuk 2), kan de Raad niet anders dan opmerken dat dergelijke foto eenvoudigweg kan worden gemanipuleerd. Daarenboven bevat de foto slechts een momentopname, kan deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en valt hieruit op generlei wijze af te leiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werd. Zelfs indien de persoon die erop met een wapen is afgebeeld J.G. zou zijn, dan nog vormt deze foto niet het minste bewijs voor het bestaan van de bloedwraak, noch van de dreigementen aan het adres van verzoeker en zijn familie in het kader hiervan; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker en zijn familie geen beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

2.3.13. Ook de overige door verzoeker, in het kader van zijn huidig verzoek, aangebrachte elementen en documenten kunnen geen ander licht doen werpen op de vaststaande beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maakte zich in Albanië niet te kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming vanwege zijn nationale autoriteiten. In de bestreden beslissing staat dienaangaande terecht het volgende te lezen:

"Aangaande het feit dat uw moeder aangeeft dat jullie angst voor de bloedwraak zo reëel is dat jullie na jullie negatieve beslissingen op straat rondzwierven in plaats van terug te keren naar Albanië en de uittaling van uw moeder dat ze nog liever voor de trein springt dan terug te keren naar Albanië om er opgesloten te zitten en tussen vier muren te leven, kan het volstaan om te verwijzen naar het arrest van de RvV in het kader van het verzoek van uw vader. In dit arrest werd immers gesteld dat de bewering dat er bij terugkeer naar Albanië opnieuw sprake zou zijn van gedwongen huisarrest elke ernst en feitelijke grondslag miste. Uit het persoonlijk onderhoud van uw moeder kwam immers uitgebreid naar voor dat u, uw broer en uw moeder zich heel wat vrijheden toestonden en geenszins sprake was van zelfisolatie. Deze beoordeling werd door de RvV hernomen in het kader van de beroepsprocedure van uw en uw moeders eerste verzoek. De loutere stelling dat jullie in Albanië opgesloten tussen vier muren zullen moeten leven doet hieraan niet de minste afbreuk."

Het attest van de sociale zekerheid inzake uw invaliditeit en het Zweeds attest inzake uw psychische ontwikkeling en uw gedrag kunnen niet beschouwd worden als een nieuw element gezien deze documenten reeds werden neergelegd in het kader van uw eerste verzoek. Dat u niet voor zichzelf kan spreken (CGVS, p. 7), wordt overigens niet door het CGVS betwist. Het feit dat uw moeder aanhaalt dat u geen besef heeft van het gevaar (CGVS, p. 8) en dat uw advocate stelt dat er aangenomen kan worden dat u niet in staat bent om voorzorgsmaatregelen te nemen om u te beschermen (CGVS, p. 8), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat vastgesteld werd dat u niet concreet aantoonde dat er voor u geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in Albanië, waartoe u zich, al dan niet met de hulp van uw familie, kan wenden. In zoverre uw advocate wat dit betreft de mening toegedaan is dat uw blootstelling voor het gevaar hoger ligt dan de rest van de familie en dat uw verzoek ook bestudeerd moet worden in het licht van een verhoogd risico op ernstige schade in het kader van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet (CGVS, p. 8), kan er opnieuw op gewezen worden dat u niet in concreto aangetoond heeft dat u zich in Albanië niet zou kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming vanwege uw nationale autoriteiten.”

Deze overwegingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Aangezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat in het voorliggende verzoekschrift, blijven deze onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt voorts, op grond van recente landeninformatie, terecht besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen, zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, treffen. Meer bepaald wordt in dit verband als volgt overwogen:

*“Ten slotte kan ook nog verwezen worden naar de meest recente informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op*

*https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.*

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het

dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.”

De door verzoeker neergelegde stukken in verband met bloedwraak vermogen geenszins afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen en de daaruit getrokken conclusie. De bestreden beslissing stelt op dit punt voorts terecht als volgt:

“In casu legt uw moeder enkele links neer waarvan ze aangeeft dat ze betrekking hebben op gebeurtenissen met betrekking tot bloedwraak (CGVS, p. 8) en een artikel en een link over een bloedwraak in een stad in jullie buurt die uw moeder aanhaalde (CGVS, p. 4, 5), waarbij de 65-jarige L.L. in Lezhë gedood werd door een tiener in het kader van een bloedwraak. Er kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu dient vastgesteld te worden dat u dit bij uw vorige verzoeken niet gedaan heeft en dat er ook in onderhavig verzoek geen elementen aanwezig zijn die daar een nieuw licht op werpen.”

Verzoeker brengt geen argumenten bij die hier anders over doen oordelen.

Tot slot kan verzoeker in zijn verzoekschrift door het voeren van een algemeen, niet onderbouwd, betoog over de nog steeds aanwezigheid van bloedwraak in Albanië, die niet beperkt is in de tijd, en corruptie aldaar, waardoor er geen sprake kan zijn van een werkelijke bescherming van de Albanese autoriteiten, alsook door het opwerpen dat hij als man een groter risico loopt, geenszins afbreuk doen aan de pertinente en uitvoerige motivering uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat, in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes, aan alle Albanese onderdanen voldoende bescherming wordt geboden, dat de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de

Vreemdelingenwet worden getroffen en dat verzoeker niet aantoont dat hij niet in staat was zich te (kunnen) beroepen op doeltreffende bescherming vanwege zijn autoriteiten.

Dat verzoeker, zoals ter terechtzitting wordt beweerd, door zijn autisme een verhoogde kwetsbaarheid vertoont, vermag nog niet *in concreto* aan te tonen dat hij daarom geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten in het kader van bloedwraak.

2.3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoeker neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgetekend dat verzoeker omwille van zijn autisme en epilepsie niet in staat was om antwoorden te geven, hetgeen ook bleek uit het verloop van het interview aldaar (administratief dossier, vragenlijst bijzondere procedurele noden *d.d.* 14 december 2021 en verklaring volgend verzoek van dezelfde dag). Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeksters moeder, als getuige voor verzoeker, werd gehoord bij het commissariaat-generaal, gelet op de blijvende onmogelijkheid (buiten zijn wil om) om verzoeker te horen bij het commissariaat-generaal, zodat de nieuwe elementen in verzoekers hoofde toegelicht konden worden. Dit onderhoud vond plaats in aanwezigheid van verzoekers advocaat en bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.16. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.17. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYN